Pielgrzymka do Wilna 10-12 czerwca 2011.

18.06.2011.

Wilno - stolica niepodległej Litwy; po wielu stuleciach odzyskało swój pierwotny status nadany mu w XIV wieku przez jego założyciela księcia Giedymina.
To polityczne i kulturalne centrum kraju z siedzibą najwyższych władz państwowych.
Miasto leży w rozległej kotlinie, otoczonej malowniczymi wzgórzami u ujścia rzeki Wilenki do Wilii.
W drodze na Litwę zatrzymaliśmy się w Białymstoku. Nawiedziliśmy Sanktuarium Miłosierdzia Bożego, gdzie jest pochowany błogosławiony ks. Michał Sopoćko- założyciel zgromadzenia zakonnego Sióstr Jesusa Miłosiernego – spowiednik św. Siostry Faustyny Kowalskiej.
Zwiedzanie Wilna rozpoczęliśmy od Góry Trzech Krzyży, z której widać przepiękną panoramę miasta. Upamiętnia ona męczeńską śmierć franciszkanów na Łysej Górze. Przez wiele wieków krzyże były wielokrotnie odnawiane i wymieniane. Dzisiaj są nieodzownym elementem krajobrazu miasta.

Kolejnym miejscem naszego pielgrzymowania był cmentarz na Rossie założony w 1769 roku. Składa się z części starej i nowej.
Stara nekropolia wileńska jest położona w przepięknym miejscu na stoku dość pochyłego pagórka. Między rozłożystymi drzewami pną się w górę to znów schodzą w dół kręte ścieżki, prowadzące do mogił.
Przed murem cmentarnym, tuż przy bramie wejściowej, znajduje się skromny cmentarzyk żołnierski. Spoczywają tu żołnierze, oficerowie i ochotnicy, którzy polegli w latach 1919-1920 w walkach o Wilno.
Są tu też groby żołnierzy AK poległych w roku 1944.
Centralne miejsce zajmuje mogiła z płytą z czarnego granitu. Na niej widnieje wyryty napis:
„MATKA i SERCE SYNA”
12 maja 1936 roku w srebrnej urnie uroczyście złożone zostało tu serce Marszałka Józefa Piłsudskiego, obok trumny zmarłej przed prawie pięćdziesięciu laty matki Marii z Billewiczów Piłsudskiej.
Cmentarz na Rossie nazywany wileńskimi Powązkami liczy ponad 200 lat. Spoczywają na nim ludzie zasłużeni dla kultury i nauki polskiej. Wśród nich są tu między innymi Joachim Lelewel, Władysław Syrokomla, Euzebiusz Słowacki – ojciec Juliusza. Wiele grobów nie przetrwało do naszych dni. Pomimo zniszczeń, dewastacji, kradzieży i upływu czasu cmentarz nadal pozostaje wielką księgą historii.
Następnie nawiedziliśmy kilka kościołów: św. Kazimierza, Ducha Świętego, św. Piotra i Pawła, św. Jana Chrzciciela i św. Jana Ewangelisty.
Ogromnym skarbem Wilna jest kaplica św. Kazimierza w Katedrze Wileńskiej. Chroni ona relikwie pierwszego świętego ziemi litewskiej – patrona Litwy i królewicza z rodu Jagiellonów.
Zwiedziliśmy również cerkiew św. Ducha, do której przybywają pielgrzymki prawosławnych z całej Rosji. Mieści się tutaj grób trzech męczenników: Jana, Eustachego i Antoniego.
Zobaczyliśmy również Plac Ratuszowy, Uniwersytet Wileński z 12 dziedzińcami, Pałac Prezydencki i pomnik Adama Mickiewicza.
Jednym z symboli miasta jest Ostra Brama, jedna z pięciu bram miejskich, gdzie znajduje się sanktuarium z cudownym obrazem Matki Boskiej Ostrobramskiej, widoczny bezpośrednio z ulicy.
Wewnątrz kaplicy umieszczono kilkanaście tysięcy wotów, w tym ofiarowane przez Marszałka Józefa Piłsudskiego z napisem „Dzięki Ci Matko za Wilno”.Sanktuarium Ostrobramskie szczęśliwie przetrwało liczne wojny i okupacje, nieprzerwanie pełnią swoją funkcję sakralną.
Zarówno dzisiaj, tak jak przed wiekami, przybywają do niego rzesze pielgrzymów z całego świata.
O wielkim znaczeniu tego miejsca świadczy fakt, że 4 września 1993 r. odwiedził świątynię Papież Jan Paweł II i modlił się wraz ze wszystkimi wiernymi: katolikami, prawosławnymi i luteranami o błogosławieństwo, miłość i pokój dla wszystkich.
W darze dla Najświętszej Panny Maryi Ojciec Święty złożył sznur pięknych pereł.
Do dziś obowiązujący, wprowadzony od końca XVII wieku, zakaz handlu i ruchu kołowego przy Kaplicy Ostrobramskiej uczynił to miejsce kościołem pod otwartym niebem.
Przechodnie wyciszają się tu, wierni żarliwie powtarzają od wieków te same słowa: „Matko Miłosierdzia- pod Twoją obronę uciekamy się”.
Ostatnim punktem programu naszej pielgrzymki było zwiedzenie gotyckiego zamku w Trokach – dawnej stolicy Litwy – oddalonej o 28 km od Wilna.
Obecnie w zamku mieści się Muzeum Historyczne, w którym są bogate zbiory ilustrujące życie polityczne, kulturalne, społeczno-obyczajowe Wielkiego księstwa Litewskiego.
Poeta – laureat nagrody Nobla – Czesław Miłosz pisał:
„Nigdy od ciebie, miasto, nie mogłem odjechać.
Długa była mila, ale cofało mnie jak figurę w szachach.
Uciekałem po ziemi obracającej się coraz prędzej.
A zawsze byłem tam…”
Miastem, do którego tak tęsknił w kalifornijskim Berkeley Czesław Miłosz, jest tary gród nad Wilią.
Litewskie tęsknoty Adama Mickiewicza znalazły poetycki kształt w arcydziele polskiej literatury – „Panu Tadeuszu”.

Z dalekiego Paryża poeta błagał Pannę Świętą, co w Ostrej świeci Bramie, by przeniosła jego „duszę utęsknioną do tych pagórków leśnych, do tych łąk zielonych, Szeroko nad błękitnym Niemnem rozciągnionych…”
Co składa się na fenomen tego miasta?
Zapewne jego wielonarodowe i wielowyznaniowe dziedzictwo oraz niezwykle malowniczy krajobraz.
„Poznać Wilno, to znaczy – pokochać je na zawsze”
Uczestniczka pielgrzymki